תוקפו של בועז ענוותנותו של פלטי בן ליש. דאילו בועז אדא לילה ופלטי איש רבות: דורו של משה ויהושע עסקו בתורה הרבה ודורו של חזקיהו יותר מהם כדכתיב (ישעיה י) וחובל עול מפני שמן ואמרינן בחלק (לקמן דף לד:) חובל עול של סנחריב מפני שמנו של חזקיה שהיה דולק בבתי מדרשות עד שבדקו מדן ועד באר שבע ולא מצאו עם הארץ: **מתכסין בטלית אחת.** עייס היו: **רבי יהודה אומר לעולם לפני המטה יוצאות שכן מצינו בדוד שיצא אחר מיטתו של אבנר.** ואי ס"ד נשים אחר המטה אורחיה דדוד להלך עם הנשים: **נתחילה להברותו.** שהיו סבורין שמאתו היתה הריגת אבנר: **ולבסוף להברותו.** שידעו הבירור שלא מאת דוד נהרג אבנר: **למחות בשאול.** בהריגת נוב עיר הכהנים: **ידיך לא אסורות.** אדם חשוב היית בשאול והיה לך למחות ולפי שלא מחית נכפול לפני בני עולה נפלת: **מכדי מחויי מחיים.** והכי קאמר ידיך לא אסורות היו לא ניהנת בעצמך כאדם (א) חשובו) אלא בכל כוחך גילית בדעתך ומחית בשאול: **ששהה מלכות בית דוד.** שהעמיד את איש בושת למלך ואם לא המליכו אבנר היו ממליכין את דוד ומשמלך איש בושת עד יום שמלך דוד על כל ישראל היו שתי שנים ומחצה שתי שנים לאיש בושת וחצי שנה בין מיתתו למלכות דוד שמשמת שאול מלך דוד בחברון וכתיב) בחברון מלך שבע שנים ושתה חדשים לא מהן חמש שנים שבין מיתת שאול למלכות איש בושת דתניא בסדר עולם (ולקמן דף קז.) והימים אשר מלך דוד על וגו' ומצאת מלכות ישראל בטילה חמש שנים אלמא חמש שנים היו בלא מלך נשתיירו שתי שנים ומחצה ממלכות איש בושת למלכות בית דוד: **דרגש ערסא דגדא.** נוהגין היו לערוך מטה ושלחן בבית ולא היו משתמשין בהן כלל אלא למזל הבית מוצחת משוס ניחוש. גדא מזל ודומה (ג) גד גדי וסנוק לא (שבת דף סז:): **עד השתא לאו אוקביניה.** עד הנה לא ישב על אותה מיטה שהרי מוצחת היא לנוי הבית: **והשתא.** דאבל הוא בעינן לאותביה עלה מהיכא תיפוק לן: **השתא מולגינן ליה.** משל אחריס: **אלא אי קשיא.** אדעולא הא קשיא עלה דתניא בעלמא (מו"ק דף כז.) דרגש אין צריך האבל לכפותו: **מתיר קרביטין.** בימי אבלו. קרביטין לולאות: **קרביטין מי איס ליה.** הלא כשאר מטות עושין אותה מטה: **גילדאי.** לצעין: **ערסא דלגא.** מטה של עור ותולין לצועות בשפת העור סביב וכשרופין לנטותו עובדין הרצועות באלכסון המטה וכשמתירין אותה הוא נופל והן הן קרביטין וחס הוא עליו לכפותו שלא יתקלקל העור בלחלוח הקרקע שלא היו ראשי כרעיו גבוהין מסירוגו למעלה. וקאמר ת"ק זוקפו על דופן הכרעים ואלכסותיו למעלה ואמר ליה רבן שמעון מתיר קרביטין והוא נופל: סירוגו

נשים לצאת לפני המטה. דכיון דשעת צער הוא ליכא למיחש להרהור ובירושלמי פליגי איכא למאן דאמר לפני המטה לפי שגרמו מיתה לעולם ואית דנהגו לאחר המטה ואנשים לפני המטה לפי שגנאי לבנות ישראל שיסתכלו בהן אנשים:

ששהא מלכות וכו'. אף על גב דדרשינן (מדרש רבה פרשת וישלח) ומלכים ממך יצאו זה שאול ואיש בושת מ"מ היה יכול להתקיים במקום אחר ולא היה לו לשהות מלכות בית דוד שנמשח כבר על פי נביא: **שתי שנים ומחצה.** פי' בקונטרס שמלכות ישראל היתה בטלה חמש שנה בין מיתת שאול למלכות איש בושת ב' שנים ומחצה היינו שתי שנים ממלכות איש בושת ומחצה בין מיתת איש בושת למלכות דוד ולא נהירא אדא דלמה נענש על אותה חצי שנה דבין מיתת איש בושת למלכות דוד הלא קודם מיתתו חזר אבנר ונתאמן להמליך את דוד כדכתיב (שמואל ב ג) וישלח אבנר מלאכים אל דוד וגו' ועוד דכיון דחמש שנים עמדו בלא מלך ולא המליכו את דוד א"כ למה נענש אבנר במה שנתחזק אחרי כן להמליך איש בושת וראה לי איפכא דאותה חצי שנה היתה בין מיתת שאול למלכות איש בושת ובאותם הימים נתחזק אבנר ודבר לכל ישראל להמליך איש בושת עד שהמליכו לסוף אותה חצי שנה ומשמת איש בושת היתה מלכות ישראל בטלה חמש שנים עד שמלך דוד ונמלאו ז' שנים ומחצה שמלך דוד בחברון כדכתיב בהדיא אע"ג דבאידך קרא לא חשיב רק ז' שנים [ד] היינו לפי שנלטרע כדאמרינן בחלק (לקמן דף קז.) והא דלא חשיב חצי שנה זאת בחשבון בטול מלכות ישראל (בחלק) היינו לפי שלא היתה סמוך לה' שנים ולא היה הבטול יחד:

מלך

תוקפו של בועז ענוותנותו של פלטי בן ליש כדאמרן אמר רבי יוחנן מאי דכתיב [1]רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כולנה רבות בנות עשו חיל זה יוסף ובועז ואת עלית על כולנה זה פלטי בן ליש אמר רבי שמואל בר נחמן אמר רבי יונתן מאי דכתיב [2]שקר החן והבל היופי שקר החן זה יוסף והבל היופי זה בועז יראת ה' היא תתהלל זה פלטי בן ליש דבר אחר שקר החן זה דורו של משה והבל היופי זה דורו של יהושע יראת ה' היא תתהלל זה דורו של חזקיה דבר אחר שקר החן זה דורו של משה ויהושע והבל היופי זה דורו של חזקיה יראת ה' היא תתהלל זה דורו של ר' יהודה ברבי אילעאי אמרו עליו על רבי יהודה ברבי אילעאי שהיו ששה תלמידים מתכסין בטלית אחת ועוסקין בתורה: **מתני'** [8]מת לו מת אינו יוצא מפתח פלטרין שלו רבי יהודה אומר אם רוצה לצאת אחר המיטה יוצא שכן מצינו בדוד שיצא אחר מיטתו של אבנר שנאמר [3]והמלך דוד הולך אחר המיטה א"ל [3]לא היה הדבר אלא לפיים את העם [ו]וכשמברין אותו כל העם מסובין על הארץ והוא מיסב על הדרגש: **גמ'** תנו רבנן [ז]מקום שנהגו נשים לצאת אחר המיטה יוצאות לפני המיטה יוצאות ר' יהודה אומר לעולם נשים לפני המיטה יוצאות שכן מצינו בדוד שיצא אחר מיטתו של אבנר שנאמר [3]והמלך דוד הולך אחר המיטה אמרו לו לא היה הדבר אלא לפיים את העם ונתפייסו שהיה דוד יוצא מבין האנשים ונכנס לבין הנשים ויצא מבין הנשים ונכנס לבין האנשים שנאמר [4]וידעו כל העם וכל ישראל כי לא היתה מהמלך להמית את אבנר דרש רבא מאי דכתיב [5]ויבא כל העם להברות את דוד כתיב [ז]להברות וקרינן להברות בתחלה להכרותו ולבסוף להברותו אמר רב יהודה אמר רב מפני מה נענש אבנר מפני שהיה לו למחות בשאול ולא מיחה ר' יצחק אמר מיחה ולא נענה ושניהן מקרא אחד דרשו [6]ויקונן המלך אל אבנר ויאמר הכמות נבל ימות אבנר ידיך לא אסורות ורגליך לא לנחשתים הוגשו מאן דאמר לא מיחה הכי קאמר ידיך לא אסורות ורגליך לא לנחשתים הוגשו מאי טעמא לא מחית [6]כנפול לפני בני עולה נפלת ומ"ד מיחה ולא נענה איתמהויי מתמה הכמות נבל ימות ידיך לא אסורות ורגליך לא לנחשתים מכדי מחויי מחית מ"ט כנפול לפני בני עולה נפלת למאן דאמר מיחה מ"ט איענש א"ר נחמן [ג](ברבי) יצחק ששהא מלכות בית דוד שתי שנים ומחצה: וכשמברין אותו כו': מאי [ד]דרגש אמר עולא ערסא דגדא א"ל רבנן לעולא מי איכא מידי דעד האידנא לא אותביניה והשתא מותבינן ליה מתקיף לה רבא מאי קושיא דילמא מידי דהוה אאכילה ושתיה דעד האידנא לא אכילניה ולא אשקיניה השתא [ה]קא מוכלינן ליה וקא משקינן ליה אלא אי קשיא הא קשיא [ו]דרגש אינו צריך לכפותו אלא זוקפו ואי ס"ד ערסא דגדא אמאי אינו צריך לכפותו והתניא [ה]הכופה [ז]את מטתו לא מטתו בלבד הוא כופה אלא כל מטות שיש לו בתוך ביתו הוא כופה מאי קושיא דילמא מידי דהוה אמטה מיוחדת לכלים דקתני [ח]אם היתה מיוחדת לכלים אינו צריך לכפותה אלא אי קשיא הא קשיא רשב"ג אומר [ט]דרגש מתיר קרביטין והוא נופל מאיליו ואי סלקא דעתך ערסא דגדא קרביטין מי איס ליה אלא כי אתא רבין אמר אמר לי ההוא מרבנן ורב תחליפא שמיה דהוה שכיח בשוקא דגילדאי ואמר ליה מאי דרגש ערסא דצלא א"ר ירמיה א"ר יוחנן דרגש

סירוגו

רב נחמן בר יצחק אמר מיחה. ומפני מה נענש מפני שעיכב מלכות בית דוד שנתים ומחצה: **וכשמברין** אותו כל העם מסובין על הקרקע והוא על הדרגש: **ירושלמי** דרגש יש בו משום כפיית המטה [ספסל אין בו משום כפיית המטה]. המלך אינו חייב בכפיית המטה [כהן גדול חייב בכפיית המטה. תני ההספד וכל העוסקין בהספד מפסיקין לק"ש ואין מפסיקין לתפלה מעשה היה והפסיקו רבותינו לק"ש ולתפלה]. מאי דרגש ערסא דצלא. פי' מטה של עורות. דרגש מתיר

מסורת הש"ס

ה) [מ"ק כז. נדרים טו.], ו) [בכל הספרים שלפנינו לא נמצא שום קרי וכתיב ועמ"ש בס"ד לקמן קג. על הגליון בענין ויתמר לו], ג) [נ"ל בכו'], ד) נדרים טו. ע"ש מו"ק כז. כל הסוגיא ועי"ש, ה) תענית ג: מו"ק כז. [נדרים טו.], ו) [י"ג מכות], ז) [ש"ב הן], ח) והייט לפי כל"ל,

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מכדי וכו' כאדם שאינו חשוב אלא: (ב) ד"ה דרגש וכו' ודומה לו גד:

מוסף רש"י

וכשמברין אותו. למלך בסהוא אבל (נדרים נו.). ערסא דגדא. מטה שאין אדם יושב עליה ומיוחדת למזל, כמו (ישעיה סה) העורכים לגד שלחן (מו"ק כז. מכת"י. וכעי"ז נדרים נו.) מי איכא מידי כו'. מכלל דדרגש לאו ערסא דגדא הוא (נדרים נו.). דעד האידנא לא אותביניה. עד השתא לא היה חשוב אותו מלך לאותוביה על אותה מטה (מו"ק שם מכת"י). דעד האידנא לא אכילניה. משל אחרים, כדאמרינן (מו"ק כז.) אבל אסור לאכול בסעודה לאשורה משלו (מו"ק שם מכת"י). אינו צריך לכפותו. ממש הכרעים מלמעלה, אלא זוקפו. שמעמידו על שני כרעיו ודיו (נדרים שם). ואי ס"ד ערסא דגדא. דמיטה חשובה היא כל כך (שם) אמאי אינו צריך לכפותו. הא לא נשתנה משאר מטות אלא שמיוחדת למזל ואין יושבין עליה (מו"ק שם מכת"י). והתניא הכופה כו'. חז נמי הואיל ומיטה חשובה היא צריך לכפותה, אלא שמע מינה דרגש לאו ערסא דגדא הוא (נדרים שם). מידי דהוה אמטה מיוחדת לכלים. ליתן עליה כלים, והואיל ואין יושבים עליה אין צריך לכפותה (שם נז:). דרגש מתיר קרביטין. אין צריך לזוקפה אלא הוא נופל מאליו בהן אדעולא הא קשיא עלה דתניא בעלמא (מו"ק דף כז.) דרגש אין צריך האבל לכפותו: **מתיר קרביטין.** בימי אבלו. קרביטין לולאות: **קרביטין מי איס ליה.** הלא כשאר מטות עושין אותה מטה: **גילדאי.** לצעין: **ערסא דלגא.** של עור ותולין לצועות בשפת העור סביב וכשרופין לנטותו עובדין הרצועות באלכסון המטה וכשמתירין אותה הוא נופל והן הן קרביטין וחס הוא עליו לכפותו שלא יתקלקל העור בלחלוח הקרקע שלא היו ראשי כרעיו גבוהין מסירוגו למעלה. וקאמר ת"ק זוקפו על דופן הכרעים ואלכסותיו למעלה ואמר ליה רבן שמעון מתיר קרביטין והוא נופל: סירוגו

עין משפט נר מצוה

לד א מיי' פ"ב מהל' מלכים הל' ד ופ"ז מהל' אבל הלכה ז סמג עשין קטו:
לה ב מיי' פ"ז מהל' אבל הלכה ז:
לו ג מיי' שם הלכה ח ופ"ב מהל' מלכים הלכה ד סמג שם:
לז ד מיי' פי"ב מהל' אבל הלכה יא סמג עשין מד"ס ב טוש"ע י"ד סי' שנו סעיף א:
לח ה מיי' שם פ"ד הלכה ט סמג שם טוש"ע י"ד סי' שעח סעיף א:
לט ו ז ח ט מיי' שם פ"ה הלכה יח טוש"ע י"ד סי' שפז:

תורה אור השלם

1. רַבּוֹת בָּנוֹת עָשׂוּ חָיִל וְאַתְּ עָלִית עַל כֻּלָּנָה: משלי לא כט
2. שֶׁקֶר הַחֵן וְהֶבֶל הַיֹּפִי אִשָּׁה יִרְאַת יְיָ הִיא תִתְהַלָּל: משלי לא ל
3. וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל יוֹאָב וְאֶל כָּל הָעָם אֲשֶׁר אִתּוֹ קְרָעוּ בִגְדֵיכֶם וְחָגְרוּ שַׂקִּים וְסִפְדוּ לִפְנֵי אַבְנֵר וְהַמֶּלֶךְ דָּוִד הֹלֵךְ אַחֲרֵי הַמִּטָּה: שמואל ב ג לא
4. וַיֵּדְעוּ כָל הָעָם וְכָל יִשְׂרָאֵל בַּיּוֹם הַהוּא כִּי לֹא הָיְתָה מֵהַמֶּלֶךְ לְהָמִית אֶת אַבְנֵר בֶּן נֵר: שמואל ב ג לז
5. וַיָּבֹא כָל הָעָם לְהַבְרוֹת אֶת דָּוִד לֶחֶם בְּעוֹד הַיּוֹם וַיִּשָּׁבַע דָּוִד לֵאמֹר כֹּה יַעֲשֶׂה לִּי אֱלֹהִים וְכֹה יוֹסִיף כִּי אִם לִפְנֵי בוֹא הַשֶּׁמֶשׁ אֶטְעַם לֶחֶם אוֹ כָל מְאוּמָה: שמואל ב ג לה
6. וַיְקֹנֵן הַמֶּלֶךְ אֶל אַבְנֵר וַיֹּאמַר הַכְּמוֹת נָבָל יָמוּת אַבְנֵר: יָדֶךָ לֹא אֲסֻרוֹת וְרַגְלֶיךָ לֹא לַנְחֻשְׁתַּיִם הֻגָּשׁוּ כִּנְפוֹל לִפְנֵי בְּנֵי עַוְלָה נָפָלְתָּ וַיֹּסֶף כָּל הָעָם לִבְכּוֹת עָלָיו: שמואל ב ג לג-לד

רבינו חננאל

לפתות. ואת עלית על כולנה זה פלטי בן ליש. שקר החן זה יוסף והבל היופי זה בועז אשה יראת ה' [היא] תתהלל זה פלטי ד"א שקר החן זה דורו של משה. הבל היופי זה דורו של יהושע. אשה יראת ה' היא תתהלל זה דורו של ר' יהודה בר' אלעאי שהיו ששה תלמידים מתעטפין בטלית אחת ועוסקין בתורה: **מת** לו מת אינו יוצא מפתח פלטרין שלו. ר' יהודה אומר אם רוצה לצאת אחרי המטה כדרך שיצא דוד אחרי מטתו של אבנר יוצא: **ת"ר** מקום שנהגו הנשים לצאת אחרי המטה יוצאות לפני המטה יוצאות ר' יהודה אומר לעולם הנשים לפני המטה שנאמר והמלך דוד הולך אחרי המטה כו'. אמר רב מפני מה נענש אבנר שהיה לו למחות בשאול ולא מיחה ואמרינן בגמ' בסוף נגמר הדין בור וסירה גרמו לו לאבנר שיהרג כו'. ופירושו פירשו בירושלמי במסכת סוטה בפרק א'.

מלך מותר וכו'. [9]תימה למה נענש אחאב על נבות כיון שלא רצה למכור לו כרמו ועוד דבפרק הכונס לאן לדיר (כ"ק דף ס.) קאמר דדוד שאל אם היה יכול להחליף גדישין של שעורין מישראל לתת בפני בהמתו (1) וי"ל דבפרשת המלך כתיב (שמואל ג ח) יקח ונתן לעבדיו ולא לעצמו ועוד י"ל דבאחאב היה יכול ליקח אם היה רוצה אבל כשהיה שואל אחאב שימכרו לו חשב נבות שרשות בידו לומר לא אמכור ועי"ל דנענש לפי ששאל הכרם לעשות ע"ז דכתיב (מלכים א כא) והיה לי לגן ירק כמו המתקדשים והמטהרים אל הגנות (ישעיה סו) והנקדן תירץ דאינו מותר רק בשדות הרחוקים מן העיר דלא מעלי כל כך אבל כרם נבות היה אצל היכל אחאב בשומרון ועי"ל דדוקא בשדה מקנה אבל שדה אחוזה שירש מאבותיו לא כמו שהשיב נבות חלילה לי מתתי נחלת אבותי לך [8] אי נמי דפרשת המלך לא נאמרה רק על המלך שנמלך על כל ישראל ויהודה ומאת המקוס ואחאב לא מלך על יהודה וגם לא מלך מאת המקוס: דאי

סירוגו מתוכו מטה סירוגה מעל גבה מיתיבי [6]כלי עץ מאימתי מקבלין טומאה המטה והעריסה [3]משישופם בעור הדג ואי מטה מסורגת [3](היא) מעל גבה למה לי שיפת עור הדג אלא הא והא מתוכו מטה אעולי ואפוקי בבזיוני דרגש אעולי ואפוקי באבקתא [7]אמר ר' יעקב אמר ר' יהושע בן לוי הלכה כרשב"ג [8]אמר רבי יעקב בר אמי [2]מטה שנקליטיה יוצאין זוקפה ודיו: **מתני'** [2]ומוציא למלחמת הרשות על פי בית דין של שבעים ואחד [4]ופורץ [1]לעשות לו דרך ואין ממחה בידו [1]הדרך אין לו שיעור [1]וכל העם בוזזין ונותנין לו והוא נוטל חלק בראש: **גמ'** תנינא חדא זימנא אין [2]מוציאין למלחמת הרשות אלא ע"פ ב"ד של שבעים ואחד איידי דתנא כל מילי דמלך תנא נמי (ג) מוציאין למלחמת הרשות אמר רב יהודה אמר שמואל [1]כל האמור בפרשת מלך מלך מותר בו רב אמר לא נאמרה פרשה זו אלא לאיים עליהם שנאמר [1]שום תשים עליך מלך [2]שתהא אימתו עליך כתנאי ר' יוסי אומר [1]כל האמור בפרשת מלך מלך מותר בו ר' יהודה אומר לא נאמרה פרשה זו אלא כדי לאיים עליהם שנאמר שום תשים עליך מלך שתהא אימתו עליך וכן היה רבי יהודה אומר ג' מצות נצטוו ישראל בכניסתן לארץ להעמיד להם מלך ולהכרית זרעו של עמלק ולבנות להם בית הבחירה רבי [2]נהוראי אומר לא נאמרה פרשה זו אלא כנגד תרעומתן שנאמר [2]ואמרת אשימה עלי מלך וגו' [3]תניא ר"א אומר זקנים שבדור כהוגן שאלו שנאמר [3]תנה לנו מלך לשפטנו אבל עמי הארץ שבהן קלקלו שנאמר [4]והיינו גם אנחנו ככל הגוים ושפטנו מלכנו ויצא לפנינו [2]תניא רבי יוסי אומר [1]שלש מצות נצטוו ישראל בכניסתן לארץ להעמיד להם מלך ולהכרית זרעו של עמלק ולבנות להם בית הבחירה ואיני יודע איזה מהן תחילה כשהוא אומר [5]כי יד על כס יה מלחמה לה' בעמלק הוי אומר [2]להעמיד להם מלך תחילה ואין כסא אלא מלך שנאמר [6]וישב שלמה על כסא ה' למלך ועדיין איני יודע אם לבנות להם בית הבחירה תחלה או להכרית זרעו של עמלק תחלה כשהוא אומר [7]והניח לכם מכל אויביכם וגו' והיה המקום אשר יבחר ה' וגו' הוי אומר [1]להכרית זרעו של עמלק תחלה וכן בדוד הוא אומר [8]ויהי כי ישב המלך דוד בביתו וה' הניח לו מסביב וכתיב [9]ויאמר המלך אל נתן הנביא ראה נא אנכי יושב בבית ארזים וגו' אמר ריש לקיש בתחילה מלך שלמה על העליונים שנאמר [6]וישב שלמה על כסא ה' ולבסוף מלך על התחתונים שנאמר [10]כי הוא רודה בכל עבר הנהר מתפסח ועד עזה [2]רב ושמואל חד אמר תפסח בסוף העולם ועזה בסוף העולם וחד אמר תפסח ועזה בהדי הדדי הוו יתבו וכשם שמלך על תפסח ועל עזה כך מלך על כל העולם כולו ולבסוף לא מלך אלא על ישראל שנאמר [11]אני קהלת הייתי מלך על ישראל וגו' ולבסוף לא מלך אלא על ירושלים שנאמר [12]דברי קהלת בן דוד מלך בירושלים ולבסוף לא מלך אלא על מטתו שנאמר [13]הנה מטתו שלשלמה וגו' ולבסוף לא מלך אלא על מקלו שנאמר [14]זה היה חלקי מכל עמלי [2]רב ושמואל חד אמר מקלו וחד אמר גונדו הדר או לא הדר רב ושמואל חד אמר הדר וחד אמר לא הדר מאן דאמר לא הדר [2]מלך והדיוט ומאן דאמר הדר מלך והדיוט ומלך: פורץ לעשות לו דרך: ת"ר [3]אוצרות מלכים למלך ושאר ביזה שבוזזין מחצה למלך ומחצה לעם אמר ליה אביי לרב דימי ואמרי לה לרב אחא בשלמא אוצרות מלכים למלך אורחא דמלתא אלא שאר ביזה שבוזזין מחצה למלך ומחצה לעם מנלן דכתיב

וימשחו

סירוגו. קשירתו: **מטוכו.** שיש נקבים (ג) באלכסונתיו ותוחבין בהן ראשי לוטות התלויות בעור ועונבים ואין מרכיבין הרצועה על גבי אלכסונות המטה: **סירוגה מעל גבה.** האבנים מרכיבין על אלכסונות המטה מיכן ומיכן ואורג והוא סירוג: **העריסה.** עריסת תינוקות ברש"ן: **משישופם בעור הדג.** משפשפם בעור הדג כדי להחליק האלכסונות ליפותם: **למה לי שיפת עור הדג.** הלא אין יופיין ניכר שהרי מכוסות הן תמיד בראשי האבנים המסורגין על גבן: **מטה אעולי ואפוקי בבזיוניה.** בבזעים ונקבים של אלכסונות מכניס ומוציא ראש האבן ומסרג: **באבקתא.** לוחות התלויות בנקבי אלכסונותיו ובהן מכניסין ראשי לוטות התלויות בשפת העור: **שנקליטיה יוצאין.** נקליטין שני עניס אלכסונים ומעמידין אותן באמצע דופני המטה אחד מראשותיה ואחד מרגלותיה ומפולגין הן בראשותיהן ומניחין קנה מזה לזה ועליו פורסין הכילה ויש שמאבדין אותן נקליטין למטה והיינו יוצאין שמאבדין ויוצאין מן המטה ואין יכול לכפותה מפני נקליטיה: **זוקפה.** על מראשותיה או על מרגלותיה (ג) ואלכסונותיה למעלה ודיו: **מתני' ופורץ.** גדרות אחריס: **לעשות לו דרך.** לשדהו ולכרמו: **חלק בראש.** חלק היפה בורר לאשון ונוטל מחצה: **גמ' בפרשת מלך.** בספר שמואל (ג ח) בניכם ובנותיכם יקח וכיוצא בהם: **רב אמר לא נאמרה פרשה.** דשמואל אגא לאיים עליהם שתהא אימת מלכם עליהם אבל אינו מותר לעשות: ה"ג **רבי יהודה אומר לא נאמרה פרשה זו אלא לאיים עליהם.** ולא גרס לירלאס ולבהלם דהא לרבי יהודה יפה כיוונו שהרי נצטוו ישראל על כך והכי גרס לה בתוספתא [פ"ד ה"ג]: **שום מלוה.** להכי נקט שלא הלוו שהן תלויות זו בזו לעשותן כסדרן כדמפרש לקמן בתחלה מלך ואחריה עמלק ואחריה בית הבחירה: **בכניסתם לארץ.** דבכולהו כתיב ירושה וישבה וירשתה וישבת בה ואמרת אשימה עלי מלך (דברים יז) בעמלק כתיב (שם כה) והיה בהניח ה' וגו' ובבנין בית הבחירה כתיב (שם יב) ועברתם את הירדן וישבתם בארץ וגו' והדר כתיב והיה המקום וגו': **לא נאמרה פרשה זו.** דשום תשים עליך מלך משום מלוה אגא כנגד תרעומתם שגלוי לפניו שעתידים להתרעם על כך ולומר והיינו גם אנחנו ככל הגויים שנאמר ואמרת אשימה עתידין אתם לומר כן: (ד) **ר' נהוראי אומר זו' לא גרסינן ליה בתוספתא** (ה). **ותדע דשיבוש הוא דהא קי"ל בעירובין** (דף יג.) **דהוא רבי נחמיה הוא רבי נהוראי** (ו): **עמי הארץ קלקלו.** דאילו זקנים שאלוהו לשופטים ולרדות הסרבנים שבהם אבל עמי הארץ תלו עליו מלחמותיהם שאמרו ויגא בראשיהו ונלחם את מלחמתנו [ש"א ח]: **בפחיזה.** קודם שנשא שלמה נשים נכריות מלך אף על עליונים: **וכשם שמלך על הפסח ועזה כך מלך על כל העולם כולו.** והכי קאמר קרא כי הוא רודה בכל עבר הנהר כמתפסח ועד עזה: **על מקלו.** שהשליכו אשמדאי מכסאו כדאמרינן במסכת **גיטין** (דף סח.): **גונדו.** טליתו ובסדר טהרות (כלים פרק טז מ"ח) פירש רש המיי מקילה הוא מקילה של חרש (ה) ודומה לו חד אמר קודו וחד אמר מקלו (ויקרא רבה פרשה אמרי ק) והוא מקילה ששותה בה מיס: **מלך והדיוט.** ושוב לא חזר למלכותו (ר):

וימשחו

מסורת הש"ס

מ) א מיי' פ"ה מהלכות כלים הלכה ח:
מא ב מיי' פ"ה מהל' אבל הל' יח סמג עשין מד טוש"ד סי' שפז סעיף ב:
מב ג מיי' פ"ה מהל' סנהדרין הלכה ח ופ"ה מהל' מלכים הלכה ב סמג עשין קיז:
מג ד ה מיי' פ"ה מהל' מלכים הל' ג סמג עשין שם:
מד ו מיי' שם פ"ד הל' ט סמג שם:
מה ז מיי' שם הלכה ח סמג עשין קטו:
מו ח ט י מיי' שם פ"ח הל' ח סמג עשין קיד:
מז כ מיי' שם פ"ד ה"ט:

לעזי רש"י

ברי"ץ. עריסה.

רבינו חננאל

קרביטיו ונופל מאליו: **אמר** ריב"ל הלכה כרשב"ג דאמר מטה שנקליטה יוצאין זוקפה ודיו מטה המיוחדת לכלים אין צריכין לכפותה: **ופורץ** לעשות לו דרך ואין ממחין בידו שדרך המלך אין לו שיעור. אמר שמואל כל האמו' בפרשת המלך המלך מותר בו ר' יוחנן אמר לא נאמרה פרשה זו משפט המלך ליקח את בני ישראל ולשומם לו במרכבתו ובפרשיו ולחרוש חרישו ולקצור קצירו ולעשות כלי מלחמתו וכלי רכבו. ובנות ישראל יקח להיות לו רקחות טבחות ואופות ושדות בני ישראל וכרמיהם וזיתיהם הטובים יקח ונתן לעבדיו וזרעיהם יעשר וצאנם ינתן לסריסיו ולעבדיו ובהמתם ובחוריהם הטובים וחמוריהם יקח ועשה למלאכתו ולבני ישראל אמרו ואתם תהיו לו לעבדים וזעקתם ביום ההוא מלפני מלככם אשר בחרתם לכם ולא יענה ה' אתכם ביום ההוא. אמר (לו) ר' יוחנן לא פירש להם אילו כולם שהתירם לו הקב"ה אלא ליירא ולבהלם בלבד. תניא אמר ר' יהודה ג' מצות נצטוו ישראל בכניסתם לארץ להעמיד להם מלך ולבנות בית הבחירה ולהכרית זרע עמלק ואוקימנא להעמיד להם מלך ואחריו להכרית זרע עמלק ואחריהן בנין בית הבחירה א"כ למה נענש מפני שקדמה על ידן. זקנים כהוגן שאלו שנאמר ועתה שימה לנו מלך לשפטנו ועמי הארץ הן שקלקלו ואמרו ריצא לפנינו ונלחם את מלחמתנו: **ענין** שלמה שנאמר עליו שמלך על העליונים שנאמר וישב שלמה על כסא ה' למלך ובסוף על התחתונים כי הוא רודה בכל עבר הנהר מתפסח ועד עזה תפסח בסוף העולם ועזה בסוף העולם וחד אמר תפסח ועזה בהדי הדדי כו'. פי' קורו קערה שאוכל בה: **ירושלמי** היה אומר זה היה חלקי מכל עמלי: והעם בוזזין ונותנין לפניו והוא נוטל חלק בראש:

ת"ר אוצרות מלכים למלך ושאר ביזה מחצה לעם ומחצה למלך:

גליון הש"ם

תוס' ד"ה מלך וכו' תימה. קושיא זו היא בזוהר הקדוש פ' וישב:

הגהות הב"ח

(**א**) גמ' תנא נמי מוציא למלחמת: (**ב**) רש"י ד"ה מתוכו שיש נקבים בארוכותיו ותוחבין: (**ג**) ד"ה זוקפה וכו' על מרגלותיה וארוכותיה למעלה ודיו: (**ד**) ד"ה **רבי** נחמיה אומר כו' לא גרסינן ליה בתוספתא: (**ה**) ד"ה גונדו וכו' של חרש וגורס לו חד אמר מקורדו וחד אמר: (**ו**) תוס' ד"ה מלך וכו' בפני בהמתו ולשלם להם גדישין של עדשי' דפלשתי' וי"ל דבפרשת:

מוסף רש"י

הובא בסוף המסכת.

תורה אור השלם

1. שׂוֹם תָּשִׂים עָלֶיךָ מֶלֶךְ אֲשֶׁר יִבְחַר יְיָ אֱלֹהֶיךָ בּוֹ מִקֶּרֶב אַחֶיךָ תָּשִׂים עָלֶיךָ מֶלֶךְ לֹא תוּכַל לָתֵת עָלֶיךָ אִישׁ נָכְרִי אֲשֶׁר לֹא אָחִיךָ הוּא: דברים יז טו
2. כִּי תָבֹא אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר יְיָ אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לָךְ וִירִשְׁתָּהּ וְיָשַׁבְתָּה בָּהּ וְאָמַרְתָּ אָשִׂימָה עָלַי מֶלֶךְ כְּכָל הַגּוֹיִם אֲשֶׁר סְבִיבֹתָי: דברים יז יד
3. וַיֵּרַע הַדָּבָר בְּעֵינֵי שְׁמוּאֵל כַּאֲשֶׁר אָמְרוּ תֵּנָה לָּנוּ מֶלֶךְ לְשָׁפְטֵנוּ וַיִּתְפַּלֵּל שְׁמוּאֵל אֶל יְיָ: שמואל א ח ו
4. וְהָיִינוּ גַּם אֲנַחְנוּ כְּכָל הַגּוֹיִם וּשְׁפָטָנוּ מַלְכֵּנוּ וְיָצָא לְפָנֵינוּ וְנִלְחַם אֶת מִלְחֲמֹתֵנוּ: שמואל א ח כ
5. וַיֹּאמֶר כִּי יָד עַל כֵּס יָהּ מִלְחָמָה לַיְיָ בַּעֲמָלֵק מִדֹּר דֹּר: שמות יז טז
6. וַיֵּשֶׁב שְׁלֹמֹה עַל כִּסֵּא יְיָ לְמֶלֶךְ תַּחַת דָּוִיד אָבִיו וַיַּצְלַח וַיִּשְׁמְעוּ אֵלָיו כָּל יִשְׂרָאֵל: דברי הימים א כט כג
7. וַעֲבַרְתֶּם אֶת הַיַּרְדֵּן וִישַׁבְתֶּם בָּאָרֶץ אֲשֶׁר יְיָ אֱלֹהֵיכֶם מַנְחִיל אֶתְכֶם וְהֵנִיחַ לָכֶם מִכָּל אֹיְבֵיכֶם מִסָּבִיב וִישַׁבְתֶּם בָּטֶחּ: וְהָיָה הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְיָ אֱלֹהֵיכֶם בּוֹ לְשַׁכֵּן שְׁמוֹ שָׁם שָׁמָּה תָּבִיאוּ אֵת כָּל אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם עוֹלֹתֵיכֶם וְזִבְחֵיכֶם מַעְשְׂרֹתֵיכֶם וּתְרֻמַת יְדְכֶם וְכֹל מִבְחַר נִדְרֵיכֶם אֲשֶׁר תִּדְּרוּ לַיְיָ: דברים יב י-יא
8. וַיְהִי כִּי יָשַׁב הַמֶּלֶךְ בְּבֵיתוֹ וַיְיָ הֵנִיחַ לוֹ מִסָּבִיב מִכָּל אֹיְבָיו: שמואל ב ז א
9. וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֶל נָתָן הַנָּבִיא רְאֵה נָא אָנֹכִי יוֹשֵׁב בְּבֵית אֲרָזִים וַאֲרוֹן הָאֱלֹהִים יֹשֵׁב בְּתוֹךְ הַיְרִיעָה: שמואל ב ז ב
10. כִּי הוּא רֹדֶה בְּכָל עֵבֶר הַנָּהָר מִתִּפְסַח וְעַד עַזָּה בְּכָל מַלְכֵי עֵבֶר הַנָּהָר וְשָׁלוֹם הָיָה לוֹ מִכָּל עֲבָרָיו מִסָּבִיב: מלכים א ה ד
11. אֲנִי קֹהֶלֶת הָיִיתִי מֶלֶךְ עַל יִשְׂרָאֵל בִּירוּשָׁלִָם: קהלת א יב
12. דִּבְרֵי קֹהֶלֶת בֶּן דָּוִד מֶלֶךְ בִּירוּשָׁלִָם: קהלת א א
13. הִנֵּה מִטָּתוֹ שֶׁלִּשְׁלֹמֹה שִׁשִּׁים גִּבֹּרִים סָבִיב לָהּ מִגִּבֹּרֵי יִשְׂרָאֵל: שיר השירים ג ז
14. וְכָל אֲשֶׁר שְׁאָלוּ עֵינַי לֹא אֲצַלְּתִי מֵהֶם לֹא מָנַעְתִּי אֶת לִבִּי מִכָּל שִׂמְחָה כִּי לִבִּי שָׂמֵחַ מִכָּל עֲמָלִי וְזֶה הָיָה חֶלְקִי מִכָּל עֲמָלִי: קהלת ב י